

Dio & de IJskelder

*Voor mijn kinderen Mick en Merel.
Zij kennen nog het geheim van grote dromen.*

HANS PETER ROEL

&

DE IJSKELDER

N.E.X.T. company

COLOFON

Copyright © Hans Peter Roel 2011

www.hanspeterroel.nl

Hans Peter Roel, Dio & de IJskelder

Eerste druk: oktober 2011

Omslagontwerp: Looney 2, Interactive media BV

Redactie: Felice Ghering

ISBN: 978 90 79677 09 2

NUR: 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij N.E.X.T. company te Baarn.

No parts of this book may be reproduced in any form, by print, photo-print, microfilm, internet or any other means, without written permission from N.E.X.T. company B.V. Publishing Baarn.

info@nextcompany.nl

www.nextcompany.nl

-1-

Waar blijft ze nu toch? Ongeduldig loopt Dio naar de achterkamer en kijkt opnieuw uit het raam naar de heg. Het is bijna vier uur. Aine had er allang moeten zijn. Niets voor haar om te laat te komen. Dio zucht diep en gaat weer zitten. Hij heeft een hekel aan wachten. Hij wil met Aine zo snel mogelijk naar het bos achter het kasteel van Stavelot.

‘Ze komt heus wel,’ zegt moeder Kate, terwijl ze Dio over zijn bol wil aaien. Dio trekt snel zijn hoofd terug, zodat zijn moeders hand in het luchtledige blijft steken. Het raakt haar schijnbaar niet. Ze is wel wat gewend van haar oogappel Dio.

‘Aine heeft je nog nooit in de steek gelaten. Jullie zijn als de zon en de maan, en zo verbonden met elkaar dat de mensen vaak denken dat jullie een tweeling zijn. Heel bijzonder!’

‘Ik weet het, mam,’ zegt Dio diep zuchtend. Hij heeft dat verhaal al zo vaak gehoord.

Zolang hij het zich kan herinneren, zijn Aine en hij bevriend. Aine woont bovendien naast hem, waardoor ze

elkaar veel zien. Niet alleen na schooltijd, ze zitten ook bij elkaar in de klas, bij de aardige juffrouw Astrid in groep zeven.

De Nieuwe Stavelotse School is veruit de meest sjieke school van Stavelot. Daarom was voor Dio's vader de keuze voor deze school ook gemakkelijk geweest. Hij had trots aan iedereen die het maar wilde horen verteld dat zijn zoon naar de school van toekomstige directeuren zou gaan. Trots als een pauw had hij Dio de eerste schooldag met zijn rode schooltasje afgeleverd in groep 1. Hij had gewichtig rondgekeken, terwijl zijn grijze middenklasser tussen de grote, glimmende zwarte auto's naast de school geparkeerd stond. De familie Dante behoort tot de notabelen van Stavelot, is zijn mening. En dat moet voor iedereen duidelijk zichtbaar zijn. Dit alles was volledig langs Dio heen gegaan. Vanaf de eerste schooldag had hij een vaste plaats naast Aine gehad. Niet voor niets noemen ze elkaar *Best Friends Forever*.

Waar blijft ze toch? Vrienden komen altijd op tijd. Dio staat op en drukt zijn neus tegen het raam. Zo blijft hij staan wachten tot het glas beslagen is door zijn adem.

Ja, eindelijk! Daar is ze dan toch. Dio schiet zijn zwarte jas aan en rent naar buiten.

‘Aine, je bent erg laat,’ zegt Dio op een verontwaardigde toon. ‘Je weet toch hoe laat we hebben afgesproken.’

Aine legt haar hand op de schouder van Dio.

‘Sorry. Ik moest nog even iets doen op Hyves.’

‘Wat dan? Vertel,’ vraagt Dio nieuwsgierig.

‘Nee... geheimpje.’

‘Ben je soms verliefd?’

‘Doe niet zo gek!’ Aine kijkt hem verlegen aan. Haar sproeten verbloemen de rode blosjes op haar wangen.

‘Flauw hoor,’ zegt Dio. Hij loopt met ferme pas naar de schuur, terwijl Aine hem op de voet volgt.

‘Dan vertel ik jou ook niets meer.’

‘Jammer,’ zegt Aine.

‘Ja, heel jammer, want ik moet je nog van alles vertellen.’

‘Je hebt weer een droom gehad,’ stelt Aine vast.

‘Yep,’ antwoordt Dio, terwijl hij in de kist met gereedschap aan het rommelen is.

‘Ik heb weer van ze gedroomd.’ Dio draait zich om en kijkt Aine nu ernstig aan. ‘Ze hebben onze hulp nodig.’

‘Wie zijn ze?’

‘De Ibutsi-indianen!’

Aine fronst haar wenkbrauwen.

‘Ik droomde vannacht van het opperhoofd van de Ibutsi-indianenstam. Hij leek zo levensecht dat ik hem haast

kon aanraken. Zeven haviksveren droeg hij in zijn tooi. Zijn gezicht was helemaal doorgroefd, door de zon en door de ouderdom. Hij liep krom en steunde op een speer. Hij was op zoek naar mij.'

'Was het dezelfde indiaan als in je vorige dromen?' vraagt Aine.

'Precies dezelfde, maar nu praatte hij ook met me. Hij vroeg of ik Dio was en of ik op 7 september 2001 ben geboren tijdens de zonsverduistering. Hoe kan hij dat nu weten, Aine?'

Hoofdschuddend haalt Aine haar schouders op.

'Je kent toch dat verhaal van mijn moeder, dat een bliksemflits uit de hemel haar trof op het moment dat de maan de zon verduisterde, en dat ik vlak daarna geboren ben?'

Aine knikt. Haar blonde haar danst langs haar hoofd.

'Ze vertelt het elke keer weer als jij je verjaardag viert.'

'Precies! En ze vertelt het niet alleen aan jou, maar aan iedereen die het horen wil. Morgen word ik elf en ook dan zal ik het verhaal voor de zoveelste keer aan moeten horen. Maar goed, hoe kan die indiaan uit mijn dromen dat verhaal nu kennen?'

Aine haalt nogmaals haar schouders op. Dio ook altijd met zijn rare fantasieën.

'De Ibutsi-indiaan vertelde me iets vreemds. Luister!

Volgens hem hebben kinderen die tijdens een zonsverduistering geboren worden magische gaven. Zonsverduisteringskinderen, noemt hij ze. Deze bijzondere kinderen groeien op om de strijd tussen goed en kwaad aan te voeren en de wereld te verlossen van het kwaad.'

Aine schiet in de lach. 'Dio Dante, onze dappere strijder tegen het kwaad. Zoiets kan alleen jij verzinnen. Je hebt te veel naar de televisie gekeken.'

'Net zoveel als jij,' antwoordt Dio op boze toon.

'Vertel maar verder,' zegt Aine, die blijkbaar haar nieuwsgierigheid niet kan bedwingen.

'Het opperhoofd zei dat er een zware taak op mijn schouders rust. Binnenkort zal het allemaal duidelijk worden. Verder wilde hij er niets over zeggen.'

Dio rommelt wat in de gereedschapskist en springt dan overeind met een hamer in zijn rechterhand.

'Laat die duivel maar komen!' schreeuwt hij hardop met een brede grijns op zijn gezicht. Aine deinst geschrokken achteruit.

'Dio, stop daarmee. Kom, we gaan naar het park.' Dio gooit stoer de hamer weer terug in de gereedschapskist.

Even later slenteren ze druk pratend naar het bos bij het kasteel van Stavelot. Het is er stil en ze lopen direct door naar hun favoriete plaats. Op een heuvel midden in het bos

is een ijskelder. Deze kelder is wel vijf meter diep, heeft Dio ooit eens tijdens een schooluitje gehoord. In vroegere tijden deed deze dienst om 's winters grote stukken ijs op te slaan, die dan door het jaar heen werden gebruikt om het voedsel van de kasteelheer koel te houden. Dio ram-melt aan het gesloten en verroeste hek van de ijskelder, dat geen krimp geeft. Er gaat een koude rilling door Dio heen, hoewel hij niet kan vermoeden wat voor een hachelijk avontuur hem morgen te wachten staat. En nog wel op zijn verjaardag!

-2-

Lang zal Dio leven, schalt het bekende verjaardagslied door de grote slaapkamer in huize Dante.

Moeder Kate laat zich deze kans niet ontglippen om haar zoon luid toe te zingen. Vader Harry bromt wat mee, maar erg van harte gaat het niet.

Gelukkig komt aan alles een einde en zo ook aan dit verjaardagslied. Dit zijn de momenten waarop Dio een broertje of zusje mist. Hij is overgeleverd aan twee ietwat vreemde volwassenen, die zich zijn ouders noemen.

‘Kijk eens, Dio, een mooi cadeau voor jou.’

Dio wil het cadeau aanpakken, maar zijn moeder trekt het cadeau snel achter haar rug.

‘Eerst een knuffel,’ zegt ze lachend.

Er zit niets anders voor Dio op dan zijn moeder een dikke knuffel te geven. Daarna is het pakje voor hem.

‘Super, een echte microscoop,’ roept Dio verrukt uit. Deze staat hoog op zijn verlanglijstje. Uit pure blijdschap krijgen beide ouders een extra kus.

‘Ik heb ook iets bijzonders voor je, duikelaar,’ zegt vader Harry op een gewichtige toon, terwijl hij rechtop in bed gaat zitten. Hij ziet er ’s ochtends raar uit zonder zijn toupetje. Zijn kale schedel glimt in het eerste zonlicht dat de slaapkamer binnenvalt. Uit het laatje van zijn nachtkastje pakt Dio’s vader een klein, donkerblauw doosje.

‘Het is een erfstuk. Het is nog van mijn grootvader geweest en het wordt van vader op zoon doorgegeven.

Nieuwsgierig maakt Dio het doosje open.

‘Wat is dit?’

‘Het zijn manchetknopen voor het kerstfeest dit jaar. Je moet er met kerst op de Nieuwe Stavelotse School netjes bijlopen. Met een mooi overhemd en met deze manchetknopen ben je het heertje. Zo laten we Stavelot zien hoe succesvol de Dantes zijn.’

‘Dank je wel,’ zegt Dio op een licht teleurgestelde toon en legt de zilverkleurige manchetknopen op het nachtkastje.

Vader Harry stapt kwiek uit bed, waarbij het witte slaaphemd maar nauwelijks zijn veel te dikke buik kan verhullen. Het lichtbeige pak en het strak gestreken witte overhemd hangen keurig op een hangertje aan de kastdeur te wachten.

‘Vandaag heb ik weer veel belangrijke afspraken op het programma staan,’ zegt Harry op gewichtige toon.

Dio loopt met zijn microscoop naar de zolder, waar hij zijn eigen kamer heeft. Hoofdschuddend hoort hij zijn vader luid zingen onder de douche. Sinds vader promotie heeft gemaakt op het administratiekantoor loopt hij bijna naast zijn schoenen van trots.

‘Dio, aankleden voor school,’ klinkt het schel onderaan het trapgat. Dio pakt zuchtend zijn kleren en loopt de trap af naar de badkamer, waar zijn vader breeduit voor de spiegel staat. Na het scheren plaatst Harry zijn kastanjebruine toupetje nauwkeurig op zijn hoofd. Met een tevreden grijns lacht hij zijn spiegelbeeld toe.

‘Dio, als je op school goed je best doet, kun je later net zo’n mooie baan krijgen als ik heb,’ zegt hij. Vervolgens loopt Harry tevreden naar beneden. In de keuken staan de twee gebruikelijke bruine boterhammen met kaas en een lik aardbeienjam al op hem te wachten. Niet veel later hoort Dio de voordeur dichtslaan. Zoals bijna iedere dag zitten er drie witte duiven boven op de rand van de dakkapel waar Dio slaapt. Harry ziet de vogels niet. Te druk met zichzelf en zijn werk.

‘Dio, schiet op. Aine staat buiten al te wachten. Heb je je ketting om?’

‘Ja, mam.’

Dio grist de boterhammen van tafel, geeft zijn moeder een vluchtige kus en slaat de deur achter zich dicht. In zijn andere hand draagt hij een plastic tas, waar de traktatie voor de klas in zit. Aine staat inderdaad met rode wangen te wachten bij het tuinhekje.

‘Gefeliciteerd, Dio. Ik heb een cadeautje voor je.’

‘Wat is het?’

‘Dat vertel ik je niet. Maak maar open.’

Dio prutst het doosje open. Het is een klein, groen steentje met oude tekens erop.

‘Het is prachtig,’ zegt Dio.

‘Het komt uit het oude Egypte. Mijn vader heeft het meegenomen toen hij daar opgravingen deed. Het steentje brengt je geluk.’

‘Heel lief van je, Aine,’ zegt Dio en hij geeft haar een kus. De blosjes op Aine’s wangen zijn nu zo heftig dat haar sproeten ze niet meer kunnen bedekken. Terwijl Dio zijn boterham in zijn mond propt, lopen de kinderen naar school. Dio kijkt aandachtig naar het groene steentje en stopt het daarna diep in zijn broekzak. Het is vandaag woensdag en vanmiddag hebben ze gelukkig vrij.

Op school wordt er gezongen voor Dio, die op zoute stengels trakteert. Verder is het een normale schooldag, waarbij Dio verlangend wacht op de bevrijdende, rinkelende schoolbel.

Thuis wacht hem een onaangename verrassing. De vreemde vriendinnen van zijn moeder zijn op verjaardagsbezoek. Ze komen geregeld 's avonds bij elkaar om te praten en om zogenaamde heksenkransen te leggen. Op deze kletsavonden zorgt Dio dat hij op zijn zolderkamer is. De dames begroeten Dio alsof ze hun hele leven op hem hebben zitten wachten. Even later is Dio in ruil voor twee natte kussen een dromenvanger en een spannend boek rijker.

‘Er komt een nieuwe tijd aan, Dio,’ zegt Rozemarijn opgewonden. Met haar wijd uitstaande, rode haar en knalgele jurk lijkt ze op een vogelverschrikker.

‘Ja, ik voel het ook,’ valt Hanny bij. Hanny heeft gitzwart haar en donkere, doordringende, sombere ogen.

‘Het jaar 2012 komt in zicht. De Maya's hebben de ondergang van de wereld al voorspeld.’

‘Weten jullie eigenlijk hoe Dio geboren is?’ vraagt Kate aan haar vriendinnen.

Zuchtend krimpt Dio ineen. Voor de zoveelste keer moet hij het verhaal aanhoren.

‘Het was zinderend heet op 7 september 2001, de dag van een totale zonsverduistering in Stavelot. Om precies 12:04 uur zou de totale zonsverduistering een feit zijn. Met de burens stond ik buiten te kijken en voelde me raar draaierig in mijn hoofd. Langzaam werd het steeds schemeriger. Eindelijk was het dan zover. Ik keek door het

speciale brilletje naar boven en kon me later het beeld nog goed herinneren dat de maan de zon compleet verduisterde. Precies op dat moment zag ik een heldere flits vanuit de verduisterde zon schieten, die mij vol raakte en mij op de grond ineens liet zakken. Niemand, maar dan ook helemaal niemand anders dan ik had deze helblauwe lichtflits gezien. Alsof de grote heerser van het heelal deze bliksemstraal naar mij had gezonden. Ik voelde een steek in mijn hoogzwangere buik en de bevalling kwam op gang. De paniek op straat was groot en ik werd met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Daar is Dio geboren.'

'Wat een prachtig mooi en ontroerend verhaal,' verzucht Hanny.

'Mam, mag ik naar mijn kamer?'

'Ja, lieverd. Kijk eerst even op het buffet. Er is post voor je gebracht.'

Op het buffet staat een kleine, rode fluwelen koker met aan de uiteinden twee goudkleurige schroefdoppen.

Voor Dio Dante, staat op het etiket te lezen. Dio fronsst zijn wenkbrauwen. Van wie zou deze koker afkomstig zijn?

-3-

De ijskelder? Verbaasd leest Dio nogmaals de boodschap, die met mooie krulletters op het perkament is geschreven:

Er zijn elf jaren verstreken sinds je geboorte.

De tijd is gekomen om je taak op te pakken.

De ijskelder van Stavelot wacht op jouw bezoek.

Lama Turku

Tibet

Nogmaals glijden Dio's ogen over de tekst, maar de woorden veranderen niet. Wie is Lama Turku en hoe kent hij de ijskelder van Stavelot? Haast automatisch gaat Dio's rechterhand naar de houten kralenketting met het vijfhoekige hangertje. Langzaam komen de herinneringen terug. Zijn moeder heeft hem ooit verteld over de Tibetaanse monniken die kort na zijn geboorte langskwamen en hem toen deze ketting gaven. De Tibetaanse beschermketting zou Dio tegen het kwaad beschermen. Dat was hem een paar keer goed van pas gekomen.

In zijn nog maar elfjarige leven was Dio al twee keer aan de dood ontsnapt. Op wonderbaarlijke wijze had een door rood rijdende vrachtauto hem op het zebrapad op een haar na gemist. En toen hij nog maar drie jaar oud was, was hij bijna verdronken. Een toevallige voorbijganger had hem uit het water gehaald en had daarmee zijn leven gered. Dio was zelf gaan geloven in de kracht van de Tibetaanse beschermketting. Er is geen dag in zijn leven geweest dat hij de houten kralenketting met het vijfhoekige hangertje niet heeft gedragen.

‘Dio, ben je daar?’

Snel verstopt Dio het stuk perkament onder zijn kussen. Kate komt de zolderkamer binnenlopen en kijkt met gefronste blik haar zoon aan.

‘Is er iets, Dio?’

‘Nee mam.’

‘Wat zat er in dat kokertje?’

‘Helemaal niets, mam.’

‘Vreemd,’ zegt Kate, terwijl ze de rood fluwelen koker inspecteert. ‘Wie stuurt er nu een leeg kokertje voor iemands verjaardag?’

‘Mam, mag ik vanmiddag naar het Stavelotse bos?’

‘Ja hoor. Het is je vrije woensdagmiddag. Vraag of Aine met je meegaat?’

Als Dio een kwartier later aan tafel aanschuift voor het middageten, zijn de twee vriendinnen van zijn moeder gelukkig al weg. In zijn rechterbroekzak zit naast het groene gelukssteentje de boodschap van Lama Turku.

‘Ik ga naar de ijskelder,’ zegt Dio, terwijl hij het laatste stukje brood naar binnen werkt.

‘Blijf je niet te lang weg? Heb je de ketting om?’ vraagt Kate bezorgd.

Dio geeft geen antwoord. Zijn moeder vraagt altijd of hij zijn ketting om heeft. Hoe stom kan een moeder zijn.

‘Voorzichtig zijn en op tijd weer thuis,’ roept Kate haar zoon na als de achterdeur met een klap dichtvalt. Aine staat al buiten bij de heg te wachten.

‘Kom mee,’ zegt Dio geheimzinnig, terwijl hij met ferme stap naar de schuur loopt. Daar haalt hij het perkament uit zijn broekzak en laat deze aan Aine zien.

‘Wat een vreemde boodschap,’ zegt Aine, nadat ze het heeft gelezen.

‘Vreemde boodschap? Mooi avontuur bedoel je!’

‘Het lijkt me eng. Misschien moeten we niet naar de ijskelder gaan.’

Aine’s woorden zijn tegen dovemansoren gericht. Dio zit al in de kist met tuingereedschap te graaien om daar twee tuinschepjes uit te vissen. Van een plank pakt hij een grote zaklantaarn en test deze even.